

LAUREN BROOKE

Riitapukarit

LAUREN BROOKE

Riitapukarit

 SAGA
EGMONT

Lauren Brooke

Riitapukarit

Suomennos: Anne Pölkki

SAGA Egmont

Riitapukarit

Translated by
Anne Pölkki

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2002, 2021 Working Partners and SAGA Egmont

ISBN: 9788726696004

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Suurkiitos Linda Chapmanille.

*Omistettu vanhemmilleni, jotka ostivat minulle ensimmäisen ponini ja
tekivät unelmistani totta.*

Ensimmäinen luku

Amy täytti vesisangon ja vilkaisi rannekelloaan. Se näytti puolta yhtä. Soraya ilmestyisi paikalle millä hetkellä hyvänsä. Amy vei ämpärin Solon karsinaan ja palasi pihalle odottelemaan ystäväänsä.

Pihatien takana hevoset ja ponit ahmivat tyytyväisinä ruohoa laitumella. Lokakuun tuulenvire pöllytti niiden karvaa ja lennätti silloin tällöin ilmaan punakeltaisia lehtiä, jotka viistivät pitkin lyhyttä ruohoa.

Yksi laitumista ammotti kuitenkin tyhjyyttään. Sen keskelle oli istutettu yksinäinen tammentaimi, jonka ympärillä multa oli myllätty perusteellisesti.

Amy käveli puuportille. – Pegasos, hän kuiskasi ja suru valtasi hänen sydämensä, kun hän tuijotti tammea. Oli vaikeaa uskoa, että Pegasos oli haudattu laitumelle vain kolme viikkoa sitten.

– Voi, Pegasos. Upean kimon kuva kohosi elävästi Amyn mieleen.

Nuorena hevonen oli ollut yksi maailman kuuluisimmista esteratsuista. Amy muisti sen kuitenkin hevosena, joka oli antanut hänen leikkiä jaloissaan hänen ollessaan pikkutyttö ja joka oli aina tuonut lohtua murheisiin. Pegasos oli auttanut häntä selviämään painajaismaisista viikoista sen jälkeen, kun hänen äitinsä oli saanut surmansa onnettomuudessa puoli vuotta sitten; hänelle kimo oli merkinnyt ennen kaikkea parasta ystävää.

Amy nielaisi katsellessaan hentoa tainta. *Kaikki on muuttunut viime kuukausina, hän ajatteli. Äiti on poissa. Pegasos on poissa. Lou on tullut kotiin.*

Loun paluu Heartlandin hevoshoitolaan oli viime aikojen ainoa hyvä asia. Amyn isosisko Lou oli ollut töissä Manhattanilla, mutta sisarusten äidin kuoleman jälkeen hän oli päättänyt jättää työnsä pankkiiriliikkeessä ja tulla asumaan Heartlandiin. Sinne heidän äitinsä Marion oli perustanut hevoshoitolan isoisän omistamille tiluksille.

Ajotieltä kuuluva auton hurina palautti Amyn takaisin nykyhetkeen. Hän vilkaisi tielle.

Soraya Martin, hänen paras ystävänsä, huiskutti innoissaan auton etuistuimelta, kun Sorayan äiti kurvasi renkaat ulvoen talon eteen.

Amy veti syvään henkeä, nielaisi ja työnsi tuskalliset muistot taka-alalle.

Hän vilkutti takaisin ja pakotti hymyn huulilleen, hänen oli pakko haudata sisintä kalvava syvä suru.

- Hei! Soraya kiljui auton ikkunasta. - Anteeksi, olen myöhässä. Äidin piti käydä tullessa kaupassa. Auto oli tuskin pysähtynyt, kun Soraya jo pomppasi ulos kiharat liehuen. - Nähdään, äiti, hän hihkaisi. - Kiitos kyydistä.

- Eipä kestä, rouva Martin sanoi ja hymyili Amylle. - Pitäkää hauskaa.

Amy ja Soraya virnistivät toisilleen. - Siitä ei ole epäilystäkään, he kajauttivat yhteen ääneen.

Puoli tuntia myöhemmin Amy puristi sormensa Sundancen ohjiin ja tarkasteli tuhtia puunrunkoa, joka oli kaatunut ratsupolun yli. - No niin, ukko, hän kuiskasi. - Yli vain!

- Ole varovainen, Amy, Soraya huolehti. - Tuo on iso este.

- Ei Sundancelle, Amy naurahti ja käänsi hallakon ponin puunrunkoa päin.

Esteen nähdessään Sundance kiskaisi päänsä ylös ja syöksähti äkisti eteenpäin, mutta Amy oli valmistautunut siihen. Hän seurasi vaivattomasti ponin liikkeitä. -

Rauhassa nyt, hän tnutisi kyhnyttäen sormillaan ponin lämmintä säkää.

Sundancen kullankeltaiset korvat kääntyilivät sen kuunnellessa emäntänsä ääntä. Sitten se rentoutui, laski päätään ja totteli kuolainta.

Amy antoi pohkeita. He ottivat viisi laukka-askelta ennen runkoa. Se häämötti massiivisena suoraan edessä. Amy tunsu allaan Sundancen lihasvoiman, kun poni ponnisti täsmälleen oikeassa kohdassa sulavasti ilmaan. Amy näki vilauksen rungon paksusta kaarnasta, tunsu lentävänsä yhdessä Sundancen kanssa ja kuuli kavioiden tömäyksen, kun he laskeutuivat tasapainoisesti tukin toiselle puolelle. He olivat selvinneet puhtaasti yli.

- Hyvä poika! Amy kehui vuolaasti.

- Olipa hieno esitys! Soraya hehkutti ravatessaan Jasminella kiertotietä heidän luokseen. - Se hyppää entistäkin paremmin, Amy.

- Sano muuta! Amy virnisti taputellen Sundancen kaulaa.

- Uskomaton ponipoika!

Jasmine kurotti kaulaansa tervehtiäkseen lajitoveriaan. Sundance kiljaisi vihaisesti ja heitti päätään korvat luimussa.

- Lopeta heti, Sundance! Amy komensi ja käänsi ponin kauemmas. - Jasmine on ystäväsi!

Hallakko tönäisi hellästi hänen jalkaansa. Vaikka se yleensä inhosi muita hevosia ja ihmisiä, Amya se jumaloi. Amy oli nähnyt sen ensi kerran hevoshuutokaupassa. Luihun laiha poni oli hyökännyt jokaisen lähelleen uskaltautuvan kimppuun, mutta Amy oli silti taivutellut äitinsä ostamaan sen. Poni tuotiin hevoshoitolaan, jossa Amy oli pikkuhiljaa voittanut sen luottamuksen ja rakkauden.

- Aiotko viedä sen kisoihin lähiaikoina? Soraya kysyi, kun heidän ratsunsa astuivat käyntiä eteenpäin.

Amy pudisti päätään. – Minulla ei ole aikaa. Talli on ollut täpötäynnä avoimien ovien päivästä lähtien ja kaiken kukkuraksi meillä on jonotuslistakin.

Lou oli järjestänyt kaksi viikkoa sitten avoimien ovien päivän Heartlandissa. Ihmisiä oli kutsuttu tutustumaan hevoshoitolan vaihtoehtoihin hoitomenetelmiin, joilla parannettiin fyysisistä tai henkisistä ongelmista kärsiviä hevosia. Amy ja Ty, hevoshoitolan 17-vuotias tallipoika, olivat esitelleet hevoshoitolan työmenetelmiä, ja kaiken kaikkiaan tapahtuma oli ollut suuri menestys. Sen jälkeen he olivat melkein hukkuneet ongelmahevosten omistajien soittoihin.

– Hyvä, että teillä riittää asiakkaita, Soraya huomautti. – On takuulla helpompaa jatkaa äitisi työtä ilman piinaavia rahahuolia.

Amy nyökkäsi muistellen vaikeuksia, joita heillä oli ollut ennen avoimien ovien päivää. Äidin kuoleman jälkeen Heartland oli ollut vaarassa mennä konkurssiin asiakkaiden ja rahan puutteen vuoksi, mutta onneksi tilanne oli nyt parempi. Hevoshoitola suorastaan kukoisti.

– Totta, kiire on hyvä asia, Amy myönsi. – Vaikka minulle ei jääkään aikaan kisoihin. Hän silitti Sundancen kaulaa. – Toivottavasti sen Benin tulo helpottaa vähän työtaakkaa.

Ben oli Lisa Slaterin sisarenpoika. Lisa puolestaan omisti Fairfieldin mahtavan arabisiittolan. Amy oli hoitanut Lisan arvokkaan täysiverisen arabialaisen kuntoon, ja Lisa oli välttämättä halunnut lähettää Benin Heartlandiin oppiin. Hän tahtoi pojan näkevän, millaisia hoitoja Amy kumppaneineen käytti. Benin oli määrä saapua samana iltapäivänä.

Soraya vilkaisi Amya. – Onkohan Benillä tyttöystävä?

– Miten niin? Amy virnuili. – Olisitko kiinnostunut siitä paikasta?

Tytöt olivat tavanneet Benin pikaisesti, kun tämä oli tuonut tätinsä ongelmahhevosen Amylle hoitoon. Pitkä ja hyvännäköinen poika oli vaikuttanut mukavalta, vaikka hän ei varsinaisesti ollutkaan Amyn tyyppiä.

- Pakkohan sinunkin on myöntää, että Ben on *söötti*, Soraya ilkamoi. Hän kohotti kulmiaan. - Poika rassu. Hän ei taatusti tunne ketään näiltä kulmilta. Ehkä minun on *pakko* näyttää hänelle paikkoja.

Amy teeskenteli typerää. - Älä suotta näe vaivaa, Soraya. Ty tekee sen mielellään. Hän on innoissaan, kun tänne saadaan toinenkin tallipoika.

- Voi, se *ei* käy, Soraya vastusti pikaisesti. - Olen takuulla Tytä parempi opas.

- Minä haluan puolestani nähdä Benin hevosen, Amy sanoi. - Se on esteratsu. Ben tuli Heartlandiin sillä ehdolla, että sai ottaa hevosesa mukaan.

- Mihin aikaan hän on perillä? Soraya kysyi.

- Kahdelta.

Soraya vilkaisi kelloaan. - Liikettä töppösiin. Kello on melkein puoli.

Amy otti ohjat. - Mitä vielä odotat? Mennään!

Amy ja Soraya ravasivat ratsupolulle, joka johti takaisin Heartlandin maille. He näkivät puiden katveesta hevoshoitolan ladot ja vajat, laitumet puuaitoiineen, kaksi ulkokenttää, 12-paikkaisen karsinatallin ja toisen tallin, joka muodosti ison L-kirjaimen sään pieksemän päärakennuksen kanssa. Amy pysäytti Sundancen tallipihalle, ja samassa tallista kajahti kiukkuisia kavioniskuja karsinan seinään.

- Paikalla nyt! Tyn komennus kuului karsinasta. - Hiljaa, rouva hyvä!

- Ty taitaa tarvita apua, Amy sanoi.

- Mene vain, Soraya kehotti. - Minä hoidan Sundancen.

- Kiitos. Amy heitti ohjat ystävälleen ja kiiruhti isompaan talliin, jossa oli 12 karsinaa. Takaosasta kuului jälleen kavioiden jysäys. Ääni tuli Dancerin karsinasta.

Dancer oli paint-tamma, joka oli jätetty nälkiintymään ruohottomalle maatilakulle. Kun sen löytänyt avustusjärjestö oli soittanut hevoshoitolaan, Amy ja Ty olivat suostuneet oitis auttamaan tammaa.

Se oli saapunut pari päivää sitten tilalle, ja sen hoidossa edettiin rauhallisesti.

- Oletko kunnossa, Ty? Amy kysyi.

Ty kurkisti Dancerin karsinan oven yli. Tumma tukka oli sotkussa. - Juuri ja juuri, hän vastasi hangaten kädellään otsaansa.

- Mitä siellä tapahtuu? Amy kurkisti karsinaan. Dancer vapisi takaseinän tuntumassa.

- Yritin puhdistaa sen kavion, jolloin se sai raivokohtauksen, Ty kertoi päätään pudistellen. - Se katkaisi riimunnarunsa ja alkoi hajottaa karsinaa alkutekijöihinsä. Se yritti ahdistaa minut nurkkaan, mutta ei onneksi onnistunut siinä. Nyt se on kiihdyttänyt itsensä suunniltaan.

Amy katsoi pelästynyttä tammaa. - Pitäisikö hakea vähän yönsilmäpulveria sen rauhoittamiseksi? hän ehdotti muistaessaan, että sitä äiti oli mieluiten käyttänyt vauhkojen hevosten kanssa.

Ty nyökkäsi. - Hyvä ajatus. Odota täällä, niin noudan jauheen.

Hän kiiruhti pois.

Tamma tepasteli hermostuneesti karsinan takaosassa. Sen lihakset olivat jännityksestä piukat, ja luiden ääriiviivat puskiivat ilkeän näköisesti karvan läpi. Hevosen päässä oli arpia, joita liian kireä riimu oli jättänyt nahkaan. Vuohisissa oli tiukkojen köysien aiheuttamia nirhaumia; tamman

entiset omistajat olivat sitoneet sen etujalat köysillä yhteen, jotta se ei pääsisi harhailemaan pois kotoaan.

- Ei huolta, tyttö, Amy lohdutti hellästi. - Nyt olet päässyt turvaan. Kukaan ei enää tee sinulle pahaa.

Tamman korvat liikahtivat epävarmasti.

Ty palasi karsinaan purkki kädessään. Hän ojensi sen Amylle. - Tässä, Ty sanoi. - Yritä sinä. Ehkä minä muistutan jotakuta sen entisistä kiusaajista.

Amy aukaisi pikkuisen purnukan. Sisällä oli karkeaa, harmaata jauhetta. Amy hieroi jauhetta käsiinsä. Sitten hän astui eteenpäin hartiat sivuttain tammaan nähden ja katse lattiaan luotuna.

Dancer liikahti hätääntyneesti. Amy pysähtyi heti, ojensi kämmentään tamman haisteltavaksi ja odotti.

Hetken kuluttua tamma kääntyi ja pärskähti. Se venytti kaulaansa Amyn kättä kohden sieraimet väreillen. Amy odotti vielä hetken, puhui hiljaa tammalle ja kosketti sen jälkeen varovaisesti sen kaulaa toisella kädellään. Hän hieroi ja hyväili sormenpäillään hevosta, joka alkoi hiljalleen rentoutua. Amy hieroi tamman kaulan päähän asti. Koska Dancer ei tehnyt elettäkään vastustaakseen hänen kosketustaan, hän otti riimunnarusta kiinni.

- Hyvä, Ty sanoi matalasti. Hän hankasi vähän jauhetta käsiinsä ja lähestyi tammaa. Se silmäili häntä varautuneesti, mutta antoi lopulta myös Tyn silitellä itseään. - Tyttö pieni, Ty sanoi tamman kaulaa hyväillen. - Elämä ei ole kohdellut sinua silkkihansikkain.

- Nyt siihen asiaan tulee muutos, Amy vakuutti.

Hetken he silittivät tammaa hiljaisuuden vallitessa.

Amy tarkasteli tamman ruskeavalkoisten jalkojen syviä arpia.

- Ehkä se luuli sinun sitovan sen jalat yhteen, kun koskit sen kavioon, hän arveli.

Ty nyökkäsi. - Sen kanssa täytyy edetä hissukseen.